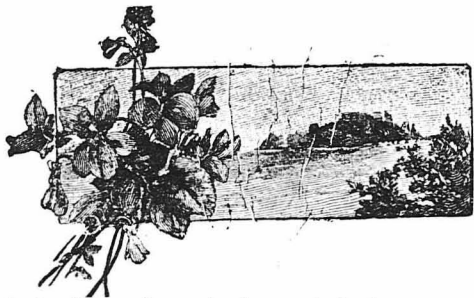

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με άγνά βήματα ο νέος μ' έπληγε στο ξενοδοχείο, στο

όποιο είχε περάσει μιά τόσο τρομερή νύχτα. Μπαίνοντας στην αούλη είδε έναν σείζηνά να πλένει μιάν άμιασα. Έξαφνα ένοιωσε πως κάποιος τον χτυπούσε στον ώμο και γυρνώντας είδε τον κύρη-Ταμπούρ που τον προσκαλούσε να μπη στην αούλα.

Ο νέος ένόμισε ότι θά έβλεπε κεί μέσα τον άνακριτή, μα η αούλα ήταν άδειανή... Βάζοντας το πόδι του στο δωμάτιο αυτό, στο όποιο είχε διαπραχθή η τρομερή δολοφονία, δέ μπόρεσε να συγκρατήση ένα όργιο φρίκης.

Ο κύρη-Ταμπούρ του έδειξε τό ταβάνι και του έλεγε: — Ο κύριος άνακριτής θέλει να δητε αυτό τό σημάδια. Είπε τό πατήματα του δολοφόνου. Ο Πατριζιος σήκωσε τό κεφάλι, είδε τό περίφημο άποτυπώματα και άνέβηκε στο μιλιάρδο, όπως είχε κάμη ο άνακριτής, για να τό έξετάση από κοντά.

— Κοιτάξτε! έφώναξε ο Ταμπούρ. Θέλουν να μας κάμουν να πιστέψουμε, ότι περπατούσε με τό τό κεφάλι κάτω. Παλιάνθρωποι! Όρισμένως έπρόκειται περί έλεσινης φάρσας.

Ο Πατριζιος ζήτησε πληροφορίες για τον άνακριτή, και ο Ταμπούρ του έλεγε, ότι θά τον βρη στην άκρη της όδου Νέρ. — Στην άκρη; Πού ακριβώς; — Προχωρείτε πάντα κατ' εϋθείαν και θά δητε. Αϋτές τις διαταγές έχω. Θά βρητε ένα ένοματόρη, ο όποιος θά σάς πη περισσότερα. Έχουν έρθει έξη χωροφυλάκες και φαιναται πως θά μεινουν για πάντα στο χωριό.

Ο Πατριζιος, χωρίς να πη λέξη, έπροχώρησε προς την όδον Νέρ, όπου σέ λίγο άκουσε να τον φωνάζουν: — Ψίτ!... Κυρίες Σαιντ-Όμπέν! Φαινόταν πως η φωνή έρχόταν από ψηλά. Ο Πατριζιος σηκώνοντας τό κεφάλι είδε τό πρόσωπο του άνακριτού να ξεπροβαίνει από μιά σωλινα του νερού. Έμεινε τότε με τό στόμα άνοιχτό, κατάπληκτος.

Ο άνακριτής, βλέποντας την κατάπληξη του, έφώναξε: — Έλάτε!... Ήσυχάστε, κύριε Σαιντ-Όμπέν! Έδώ είμαι... Έλάτε και σεις! — Πού, κύριε άνακριτά; — Διάβολε! Στά κεραμίδια! — Λέν έπρόκειτο να συναντηθούμε στο Δημαρχείο; — Θά τό ποιμε καλύτερα δώ πάνω κύριε Σαιντ-Όμπέν! Δέν περιμένουμε πιά παρά μόνο έσάς! — Πώς; δέν περιμένετε πιά παρά μόνο έμένα; — Ακριβώς. Έλάτε γρήγορα. Μπητε στο σπίτι και θά βρητε τον ένοματόρη που θά σάς οδηγήση στη σοφίτα και από τό φεγγίτη στα κεραμίδια.

Στην εμφάνισή τους έπαυε κάθε κίνηση και άπλώθηκε νεκρική σιωπή...

Μπορούσε κανείς να βγη από τη σοφίτα στα κεραμίδια από δυό φεγγίτες, από κείνον που βγήκε ο Πατριζιος, και από κείνον που κοντά του κινόταν ο Μπομπάρντ.

— Δέν περιμέναμε παρά έσάς, κύριε Σαιντ-Όμπέν! — έλεγε ο άνακριτής. Και τώρα έξακολουθώ. Έλεγα λο πόν, ότι επειδή τά πάντα στην παράξενη αούτη υπόθεση παρουσιάζονται από την άνάποδη, άναγκάστηκα κι' έγω να κάμη τές έρευνες μου από την άνάποδη, άν όχι με τό κεφάλι προς τό κάτω. Διάβολε! Πρέπει να παραδεχθούμε, ότι από κάποιο πέρασε ο δολοφόνος! Διαπιστώθη σαφώς, ότι στις δολοφονίες του Καμίνε, του Λομπάρ και του Μπλοντέλ ο κακούργος δέν βρισζόταν μέσα στο σπίτι. Έμπαίνει πάντοτε από κάποιο δρόμο τον όποιο δέν μπορούμε να τον άνακαλύψουμε. Άλλά τέλος πάντων πώς έφραγε; Μου έδηλώσατε, κύριε Σαιντ-Όμπέν, ότι τά βογγητά ηρχοντο από τό δρόμο. Τι σκοπό είχε αούτη η μέθοδος;

— Ν' άνοιχτή η πόρτα. Και όση ώρα η πόρτα έμεινε άνοιχτή, έγω έπατούσα ακριβώς έπάνω στο κατώφλι.

— Εάν όμως πατούσατε στο ταβάνι, δλ' αούτά δέν θά συνέβαιναν. — Ά!... Έκαμε ο Πατριζιος χωρίς να καταλαβαίνει. — Διάβολε!... φυσικά! Ο δολοφόνος δέ μπορεί παρά να μπη από τό έπάνω μέρος της πόρτας, ενώ σεις βρισζόσαστε στο κατώφλι!... Όθλω να πώ, ότι, ενώ σεις εαζύβατε προς τό δρόμο με τό Ρουμπιόν, για να δητε τι έκανε ο Μπλοντέλ, ο κακούργος πέρασε πάνω από τό κεφάλι σας! Αούτό είναι άναμφισβήτητο.. Μην ξεχνάτε ότι τά βογγητά ηρχοντο άπ' έξω, επομένως άποκλείεται η υπόθεση, ότι ο δολοφόνος μπορούσε να είναι κρυμμένος από κεί, κάπου, μες στο δωμάτιο.

Ο άνακριτής από τον ένθουσιασμό του για τις σοφές του ύποδείξεις έκαμε μιά κίνηση άπότομη και με τό μανιτι του έχτύπησε τό γυαλιά που είχε στην άκρη της μύτης του και τό πέταξε πέρ' από τό κεραμίδια, κάτω στην αούλη, τη στιγμή ακριβώς που τό χροαζόταν τόσο πολύ.

— Για να σάς τό πώ όλα με λίγα λόγια, — έξακολούθησε, — δέν διατάζω να σάς βεβαιώσω, ότι οι δράστης είχαν και συνένοχο...

— Συνένοχο!... Ύπάρχει λοιπόν και συνένοχος;... ρώτησαν τρομαγμένοι οι παριστάμενοι.

— Μάλιστα. Ένας συνένοχος έντελώς άσυνείθιστος, άφού μπορεί και περπατεί στα ταβάνια...

— Μα τέλος πάντων, έξηγηθήτε; — Όχι άκόμη... Κάμετε ύπομονή! Άν άπόψε βρέξη, θά μπορούσω ίσως να σάς μιλήσω άφισο τό πρωί... Ναί! Έχω ανάγκη της βροχής; για να μου δόση τό χόμα ένα σημάδι άνάλογο προς εκείνα που βρέθηναν στις στέγες...

— Ός τότε, περιμένοντας τη βροχή, άς φύγωμε από δώ, συνέχισεν ο Ρουμπιόν. Ύποψιάζομαι πάντοτε τους άδελφούς Βοτρεν, όπως ξερετε. Μπορεί όμως να είναι και άθώοι... — Σουτ! Έκαμε ο άνακριτής! —Νά τους!

Κι' αλήθεια, όλοι τους είδαν να περνούνε από τό δρόμο, τον Ομπέρ, τον Ήλια και τό Συμεόν Βοτρεν...

Οι τρεις άδελφοί περπατούσαν άργά, με τό χέρια στις στέπες των πανταλονιών, με τις πίες στο στόμα πιάνοντας τό δρόμο σέ όλο του τό πλάτος. Στην εμφάνισή τους έπαυε κάθε κίνηση και άπλώθηκε παντού νεκρική σιωπή.

Καθώς έστριβαν τη γωνιά του δρόμου ο Πατριζιος έλεγε: — Δέν πιστεύω νάχουν ανάγκη από συνένοχο οι Βοτρεν!

Ο διαστής κοιτάξτε τον Πατριζιο για να του άπαντήση, μα ένα ούρλιασμα άσυνείθιστο τον έκαμε να γόρη και είδε τό κεφάλι του Μπομπάρντ να ξεμουζάρη από τό φεγγίτη με δυό μάτια τεντωμένα από τό φρίξη, με τό στόμα άνοιχτό, με τά μαλλιά σηκωμένα...

Ο δυστυχημένος γάντζωνε στο χείλος του φεγγίτη, για να κρατηθή, μα φαινόταν πως κάποια μυστηριώδη δύναμις τον τραβούσε προς τό μέσα.

Άμέσως ο άνακριτής και οι σύν-

τροφοί του, μ' όλο τους τόν τρόμο, έκαμαν μιá κίνηση γιά νά τρέξουν εις βοήθειαν του κλητήρος. Μά νέες όμως κραυγές, ά- ζόμη τρομερότερες, τους έσταμάτησαν.

Ο μικρός Κλαρίς, που είχε κι' όλας τó μισό του χορμί μες στη σοφίτα έδειχνε κι' αυτός τή φρίκη που ζωγραφίζοταν στο πρόσωπό του, προσπαθώντας σάν τόν κλητήρα νά πιαστή στην κορνίζα τών κεραιμιδιών.

Έξαφνα ó κλητήρας και ó ύπάλληλος έξαφανίστησαν ός στο λαμό, πάντα ξεφρονίζοντας, σάν νά τους τραβούσε κάποιος από τά πόδια, ός πού τέλοος τά κεφάλια τους καταπιόθηκαν μες στο σκοτάδι του φεγγίτη.

Ο ανακριτής και οι σύντροφοί του έμοιαζαν σάν άγάλματα ! Είχαν πετώσει κοριολεντιζιώς. Σέ άλλες στιγμές ó δρόμος θά είχε γεμίση από κόσμο, ύστερ' από τόσες φωνές τρόμου. Τώρα όμως στο Σαιν-Μαρτέν καθέννας, άκούοντας τις φωνές, έφρόντισε νά κλειδώσῃ σπίτι του.

Και όμως οι κόνιρι αυτοί έπρεπε νά πάρουν μιάν άπόφαση· δέ μπορούσαν νά μένουν στά κεραιμιδία. Τι νά κάμουν όμως ;... Νά μπουνε στη σοφίτα, ή νά κατέβουν στο δρόμο γλιστρούντας κατά μήκος του σωλήνος του νερού ;

Τό δίλημμα γινόταν τρομερότερο, γιατί μες από τή σοφίτα έβγαιναν πάντα οι κραυγές του Μπομπάρντ και του Κλαρίς καθώς και ένας θόρυβος πάλης, σά νά είχαν έρθη στά χέρια με κάποιον οι δυó αυτοί δυστυχημένοι.

Σεχνώντας ότι είχε χάση τά γυαλιά του ó κύριος ντε Μερντεν έλεγε τó θάσος νά σκίση τó φεγγίτη, άπ' όπου είχε εξαφανισθῆ ó Κλαρίς· μά δε πρόσεξε νά δῆ τίποτα. Έξαφνα οι φωνές έπαψαν και άμέσως άκούστησαν τά άγχομαχητά του δυστυχισμένου ένοματόρχη.

Ο Πατριζίος δέ πρόσεξε πιά νά κροτηθῆ ! Σύρθηκε κοντά στο φεγγίτη, άπ' όπου είχε εξαφανισθῆ ó Μπομπάρντ και έσκαψε γιά νά δῆ τι συνέβαινε.

Μόλις όμως πρόβλεπε τó πρόσωπό του στην κορνίζα του φεγγίτη, άνέχηξε στ' αυτιά του μιá φράση πού παρ' όλιγο νά τον κίνη νά χάση τήν ίσορροπία του, μιá φράση πού ειπώθηκε με μίσος και φοβέρα :

«Α ! Σό, Πατριζίε ;... Μήν κινῆται ! μήν κινήσαι !...»

Αυτή ή φωνή δέν τού ήταν άγνωστη. Ήταν ή ίδια πού τόν είχε φεβροίσει τή νύχτα τῆς δολοφονίας του Μποντελ !

— Ο δολοφόνος ! σόβλισε ó Πατριζίος. Ο δολοφόνος εινε δώ !... Άκουσα τή φωνή του !... Εινε δώ...»

Και έδειχνε τó φεγγίτη μ' έναν τρόμο άνώτερο από κάθε περιγραφή.

Τότε ó κύριος ντε Μερντεν ρώτησε άν κανείς μπορούσε νά του δώσει ένα ρεβόλβερ. Ο Ρουμπιόν του έδωσε τó δικό του.

Ο δικαστής χώνηκε στο φεγγίτη. Οι σύντροφοί του άκολούθουσαν με άνήσυχο θαυμασμό τις κινήσεις του.

Πέρασε τά πόδια του στο άνοιγμα και τώρα δέν έμεναν έξω παρ' ó χορμός και τó χροί τó όπλισμένο με τó ρεβόλβερ.

Αποφασισμένος νά φέρη εις πέρας τó σχέδιό του έχμηλωσε τó κεράλι και θέλησε νά πηδήσει στη σοφίτα. Μά τά πόδια του συνήνησαν τó κενόν, έχασε τήν ίσορροπία κι' έπεσε κάτω από τή μικρή σκαλίτσα.

Τό πείσμό του έπροκάλεσε βογγητά και άναστυγαγμούς γύρω του και άμέσως προς μεγάλην του έκπληξιν είδε τó Μπομπάρντ, τόν Κλαρίς και τόν ένοματόρχη νά σηκώνονται σά γόνατα... Αυτό ήταν μιá ευχάριστη έκπληξη, γιατί ός τή στιγμή εκείνη τους νόμιζε νεκρούς !...

— Θάρρος !... έφώναζε ó ανακριτής. Ο δολοφόνος εινε στη σοφίτα, και οι φεγγίτες φρουρούνται καλά... Αυτή τή φορά δέν μάς γλυτώνει !...

Μά μόλις πρόφερε τις φράσεις αυτές είδε έξαφνα νά πηδῆ από πάνω του στο ταβάνι ένας ανθρώπινος όγκος πού φαινόταν πού είχε δρητήρη από κάποιον σημείο τού δωματίου, ένας όγκος παρ'όμοιος, εύρίνητος και εύλύγινος πού πέρασε από τó ταβάνι με τέτοια γρηγοριά, όστε κινείσθαι δέ μπόρασε νά διακρίνη τίποτα συγκεκριμένο. Ήταν κάτι άλλοκοτο, τρομερό, παράξενο. Κάτι σάν άνθρωπο, σάν βρουκόλας και σάν τέρας !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η' ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΤΕΡΟ

Ο ένοματόρχης πού έβλεπε πολύ καλά, δέ μπορούσε νά ξηγήσει κατόπιν τι είδους. «Όπως κι' ó ανακριτής είχε διακρίνη κι' αυτός ένα πράγμα, πού έμοιαζε με άνθρωπο, νά περνῶ ύστρά από τó ταβάνι και νά χάνεται στην εισοδό.

Και ύστερα τίποτα !... Ο Μπομπάρντ, ó Κλαρίς και ó ένοματόρχης δέν ήτανε βαρεία πληγωμένοι, μά είχανε τόσο πολύ τρομάξει πού έτρεμαν σύγχορμιοι.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΙΒΑΡΟΛ

Έπειτα από τά άνεκδοτα του Σχόλ δημοσιεύουμε σήμερα μιá σειρά άνεκδότων του μεγάλου Γάλλου συγγραφέως και εδθυμογράφου Ριβάρόλ :

Όταν ó Ριβάρόλ έπληροφορήθη ότι ó περίφημος Ιεροκλήρξ Δομένιος ντε Μπριένν, άρχιεπίσκοπος τῆς Τουλούζης, είχε δηλητηριασθῆ, είπε :

— Θα κατάπιε, φαίνεται, ó φτωχός, κανέναν... από τούς λόγους του !

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέης Φλοριανός είχε δημοσιεύσει κάποτε ένα ποιητικό του έργο, σέ έκδοση πολυτελεστάτη με κομψά τυπογραφικά στοιχεία και μεγάλα περιθώρια.

Κάποιος έρώτησε τόν Ριβάρόλ, ποία ήτο ή γνώμη του γιά τó έργο αυτό.

— Τό μισό βελίο, άπήνησεν ó Ριβάρόλ, εινε άγραφο... Έ, λοιπόν, σέξ συμβουλευθώ... αυτό νά διαδώσατε !...

Ο Ριβάρόλ συνδέσσε με κάποιον εθγενή, τόν Ιππότη ντε Η... , ó όποιος ήταν τρομερά άκάθαρτος.

— Άφνειε λεκίδες ός και στή λάσπη πού πατάει... συνείδησε νά λέγγ ό διάστροφος χιουμοριστής γιά τόν φίλο του αυτόν.

Μία κυρία έλεγε στον Ριβάρόλ παρηγορούσε τον μιá περίοδο, κατά τήν όποία ήταν άρρωστος στο κρεβάτι :

— Όταν είσθε καλά, μάς αποδεικνύετε με κάθε τρόπο πόσο είσθε άξιαγάπητος. Και όταν είσθε άρρωστος, σέξ αποδεικνύουμε πόσο μάς είσθε πολυαγαπημένος !...

Ο Ριβάρόλ συνήνησε μιá βέρα στον δρόμο τόν γνωστό συγγραφέα Φλοριανό, ó όποιος φαινόταν κατασχετισμένος :

— Τι σου συνέδη ; τόν έρώτησεν ó μέγας εδθυμολόγος.

- Άστα, καυμένα... Με κλέψανε !
- Μ' αυτό εινε τρομερό !
- Μού κλέψανε όλα τά χειρόγραφα μου !...
- Εινε τρομερό... γιά τόν λοιπούτη !... συνεπλήρωσεν ó Ριβάρόλ.

Ο Ριβάρόλ συνείδησε νά λέγ γιά τόν Μιχαηλό :

— Ο άνθρωπος αυτός εινε ίκανός νά διαπράξη τó παν, άντι όλίγου χρώματος. Άκόμη και μιá... καλή πράξη !...

ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ !

Κάποιος άμερικανός φαρμακοποιός, τόν όποιο έχματέλειψε ή γυναίκα του γιά νά φύγη με έναν άλλον, εδημοσίευσε στις εφημεριδες τήν άζολουθη είδοποίησι :

«Τόν εθγενικό κύριο, πού είχε τήν καλωσύνη νά με απαλλάξη από τήν σύζυγό μου, τόν πληροφορώ ότι γιά τó έξλο πού θά τρωή από τó πρώην έτερόν μου ήμισο, θά τού προσφέρω άπολυμωτικά, αντισηπτικά, μαλακτικά, βαμβάκι αρωματιστόν, ένέσις καταγραφητικές κτλ. με έκπτώων 40 τοίς εκατόν !...»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

«Ο,τι κι' άν είχε τώχασε : γυναίκα, βίος, παιδιά του. Τίποτα δέν τ' άπόμεινε στερνῆ παρηγοριά. Πετάξ' ή έννοια από τó νού κ' ή έλπίδ' άπ' τήν καρδιά του Κ' ή ύπομονή έμαρμάρωσε στα στήθη του βαρεία.

Όπως τά λείψανα περνούν, περνάει άργά ó καιρός του Και ζῆ δίχως ó δύστυχος νά ξερῆ τó γιαιτί. Μέσ' στην ταβέρνα δήμερις με τó ποτηρι έμπρός του Του κάκου έχει κι' άνώφελα τή ληρμονιά ζητει.

— «Καταραμένε κάπελα και κλέφτη ταβερνιάρη, Τι τó νερώνεις τó κρασί, και πίνω άπ' τó ξανθό Και πίνω κι' άπ' τó κόκκινο κι' από τó γιοματάρι Κι' από τó σόσμα τó τραχύ, πίνω και δέ μεθώ ;

Δέν ήρθα γιά ξεφάντωμα μήτε γιά πανηγύρι, Ήρθα νά βρω τή λησιμονία στο θάνατο κοντά... Κι' ó κάπελας γεμιζοντας και πάλι τó ποτηρι Με θλιβερό περιέγελο στα λόγια του άπαντῆ :

— «Τι φταίω εγώ άν τά δάχρυα πού άπελπισμένος χύνεις Πέφτουν μέσ' στο ποτηρι σου, σταλαγματιές θολές Και τó νερώνουν τó κρασί κι' άδύνατο τó πίνεις ; Τι φταίω εγώ κι' άν δέ μεθῆς ; Τι φταίω εγώ κι' άν κλαίς ;»

(Παλή Βιολιό)

Ι. Πολέμης.